

лѣгали свѣтъ простаци за да му събератъ нѣколко стотини абонати —, но и то е отдавна вече умрѣло и неговата мѣчителна смъртъ е отвратителната категория, въ която се намиратъ Право и Турция. — За да не падне и нашата Дума, ако ще би и въ категорията на блаженочившиятъ срѣдновековни рицари, ние ще се въздържимъ отъ всѣкакви обѣщания и, като мислимъ, че съдържанието на първитѣ два-три броя отъ вѣстника ни ще обясни неговата програма, възпираме се само да кажемъ нѣщо върху названието му — Дума на българскитѣ емигранти. — На послѣдната нова емиграция, която отъ день-на-день се умножава съ бѣжанци и изгнанници отъ сѣ слоеве на нашия народъ, ние гледаме като на пръвѣ гранитенъ камъкъ, който се хвърли срѣдъ пладне върхъ голата тиква на тиранина, като на сжщъ народенъ протестъ противъ общественото му положение между народитѣ, — дору и повече, нашиятъ емигрантъ, като правъ и законенъ наслѣдникъ на класическия ни хайдутинъ, приелъ и упазилъ е завѣщаната борба съ всичкитѣ ѣ социални стремления, които сж една отъ най-хубавитѣ чърти на народния ни характеръ. Полякътъ люби и пролива кръвта си за всичко що е полско, що говори языкътъ му — за магнати, за шляхта, за езуити, — българинътъ, на-противъ, каквато омраза храни противъ турчина, такава (може и по-дълбока, като е по-вѣта) и къмъ чорбаджията и духовенството, тази непорината византийска воня, която продаде и съсипа народа, а днесъ носи на шия ключоветъ на наговитѣ окови. — Който иска да се увѣри въ това, нека вникне въ смисъла на нашия хайдушки епосъ, нека си припомни шопското, браилското и Дядовото Николово възстания; за насъ сж доста отношенията на чорбаджийството отвѣдъ и отсамъ Дунава къмъ днешната емиграция и онѣзи на народа и обратно. Съ какви трепетни надежди, съ каква трогателна гордостъ се отзовава бѣдниятъ народъ къмъ